

Příloha 1 – Příběh Vinoda

Vinodovi bylo 12 let, když ho našli, jak pracuje v továrně na koberce v jedné odlehlé indické vesnici. Takhle vyprávěl svůj příběh:

Jednou se objevil neznámý muž a zeptal se mě, jak se jmenuji. Řekl jsem, že Vinod. Zeptal se mě, co dělám, a já mu řekl, že chodím do školy. Pak mi nabídl, ať jdu s ním, že mě naučí číst, psát a tkát a dá mi 300 rupií za měsíc. Domů se prý podívám každé dva týdny nebo kdy budu chtít. Dal mému otci 300 rupií a vzal mě s sebou. Od té doby už mi nikdy nic nedal. Když jsme se dostali na místo, řekl, že mě nenechá odejít. Prý tam drží děti, dokud neshnijí.

Byli jsme velmi špatně živeni. Jídlo bylo nedovařené, měli jsme průjem. Nedali nám žádný lék, a když jsme chtěli jít na záchod, bili nás. Bili nás až do krve a taky nás kopali. V noci jsme byli zamčeni, spali jsme v roztrhaných pytlích. Nevěděl jsem, co se děje, proč mě tam vězní.

Příloha 2 – Příběh Světlany

Světlana se na Ukrajině vyučila šičkou a nemohla najít práci. Přes známého ji zkontaktoval muž, který jí slíbil práci šičky v Polsku. Klientku ale odvezl do ČR, do domu, kde byla společně s dalšími několika ženami z Ukrajiny zavřená a nucená pracovat jako šička. Práci Světlana vykonávala téměř nepřetržitě (12 hodin denně), v sobotu i v neděli, za minimální mzdu (1000 Kč/měsíc). Byl jí odebrán pas. Když ženy vyjádřily jakýkoliv nesouhlas, nedostávaly jídlo nebo jim majitel vyhrožoval, že je prodá do nočního klubu. Nemohly kontaktovat své rodiny. Po dvou měsících se naskytla příležitost k útěku, které Světlana společně s dalšími dvěma ženami využila. Vše ohlásily na policii, ta je však odvezla na cizineckou policii v Praze, kde jim bylo vystaveno rozhodnutí o správním vyhoštění z ČR na dobu jednoho roku. Policie odmítla kontaktovat La Stradu a ženy propustila na ulici. Světlana s ostatními spala dvě noci v parcích, na ukrajinské ambasádě jim mezitím vystavili náhradní cestovní doklady a zprostředkovali cestu zpět na Ukrajinu.

Příloha 3 – Příběh Andrey

Andrea se narodila v malém městě na střední Moravě. Rodiče se rozvedli, ještě než začala chodit do školy. Její matka žila poté s jinými muži, kteří se k ní ne vždy chovali hezky. Někteří ji dokonce bili. Andrea studovala střední školu a snažila se hledat možnosti, jak se co nejdříve osamostatnit. V té době potkala Karla. Jí bylo tehdy 17, jemu 25. Byl milý, pozorný a choval se k ní velmi hezky. Něco takového nikdy předtím nezažila. Plánovali společnou dovolenou v létě ve Španělsku. V té souvislosti jí Karel řekl, že slyšel o možnosti práce ve Španělsku na farmách. Nabídl se, že zjistí podrobnosti. *Tehdy jsem byla opravdu šťastná. Věřila jsem, že Karel je ten pravý, vzpomínala později.* Začátkem července odjeli. Asi 100 km za hranicemi zastavili v Německu u benzínové pumpy. Karel šel dovnitř. Ven však již nevyšel sám, ale s dalšími dvěma muži. Řekl jí, že to jsou stopaři a že je vezmou s sebou. Další, co si pamatuje, je, že ležela nahá v nějakém pokoji. Asi ji uspali. Nevěděla, kde je. Brzy zjistila, že je v nočním klubu. Řekli jí, že bude dělat prostitutku. Odmítla, ale donutili ji. „Nevím, jak dlouho jsem tam byla. Myslím, že asi dva, tři měsíce.“ Neměla u sebe vůbec nic, utéct se bála a ani nevěděla, kam by šla. Vysvobozena byla až při policejní razii. Policie jí předala do péče nevládní organizace, která jí poskytla podporu a pomohla s návratem domů. *Co bude dál? Nevím. Nechci kontaktovat rodinu, nechci se vrátit domů. On ví, kde bydlím. Mám strach. Chci normálně žít.*